

kort, skal jeg lade saa omtrent alle tidligere Udtalelser ligge for at holde mig til de Udtalelser, vi have hørt fra den ærede Ordfører for det andet Mindretal og fra den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Den ærede Ordfører for det andet Mindretal fremsatte særlig tre Paa-stande. Den ene gik ud paa, at ved det af ham forsvarede Forslag vilde intet være foregribet. Jeg anser dette for muligt, men for ret tvivlsomt. Den anden Paa-stand var den, at om det, der foresloges der, havde alle været enige. Ja, det er rigtigt, naar man ser bort fra Rækkefølgen. Det ærede Medlem ved selv godt, hvilken Strid der har været ved Jernbane-lovene om Rækkefølgen af deres Anlæg. Alle vare enige om, at de og de Statsbaner skulde anlægges, men med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilken Rækkefølge de skulde komme, var der lige saa stor Uenighed. Det samme gælder her. Vi have jo i vort Ændringsforslag ogsaa Forslag om en Uddybning af Esbjerg Havn, om en Flytning af Molen og om en Ombygning af Bolværket, men der er den store Forskel, at disse Ting komme først til at foregaa, naar der er sket en saadan Udvidelse af Havnen og af Bolværkspladsen, at det lader sig gøre uden at fortrædige, ja, næsten umuliggøre den Trafik, der er, og som skal gaa igennem Havnen. Det er jo, som den ærede sidste Taler slaaende paaviste, omtrent en Umulighed, at den hidtilværende Trafik kan finde Sted i den Smule Havn, naar der finder en stor Uddybning Sted og altsaa skal ligge store Muddermaskiner, som ikke kunne fjernes, naar Dampskibene komme, thi det er jo ikke smaa Joller, som man kan hale væk, nej, det tager Tid. Enten maa Arbejdet forsinkes i overordentlig Grad og vil næsten ikke kunne udføres, eller ogsaa maa Trafikken forsinkes og forstyrres. Men dertil kommer, at fra alle Sider, ogsaa fra den højtærede Ministers Side, er man enig om, at hvad det gælder om — det siger ogsaa Lovens Titel —, er Esbjerg Havns Udvidelse. Men det Forslag af Mindretallet, som den højtærede Minister kan slutte sig til, har ikke blot ikke en eneste Fods Udvidelse af den nu allerede alt for knappe Bolværksplads, den Bolværksplads, som netop skulde udvides, men hvad mere er: For at Forslaget skal kunne gennemføres, maa Bolværket sættes om, Kajen maa ombygges, og for at dette kan ske — og jeg vil forudsætte, at man gør det paa den lempeligste Maade af Verden, idet man kun ombygger en Fjerdedel af den nuværende Kaj og lader de tre

Fjerdedele ligge —, vil man i Stedet for en Udvidelse komme til en direkte Formindskelse af den allerede nu utilstrækkelige Bolværksplads. Dette vilde jeg anse for at være ligefrem Synd mod Esbjerg Havn og de Formaal, som den skal tjene.

En anden Paa-stand om dette Forslag fra det andet ærede Mindretal, et Forslag, som man saa snildt kalder et Mæglingsforslag, er den, at dette Forslag egentlig allerede ved sin blotte Fremkomst havde virket saaledes, at den store Strid, der havde hersket i Esbjerg, var forsvunden. Man havde indsendt et Andragende, hvoraf det fremgik, at man nu var ganske enig, naar Sagen blev ordnet saaledes. Men det er jo slet ikke Tilfældet. Det er jo slet ikke dette „Mæglingsforslag“, der har bragt Enighed til Veje. Nej, straks da Rygterne sivede ud om, at der i Udvalget var Stenning for at indskrænke hele Sagen foreløbig til Anlæg af en Fiskerihavn og ikke mere, blev man i Esbjerg bange for, at det skulde ende dermed, og da viste det sig, at det var dem om at gøre derovre at faa hele Forholdet ordnet fuldt ud, hvad enten man saa gik mod Øst eller mod Vest. Det var sandelig ikke dette Mæglingsforslag, der virkede, nej, det var Udsigten til, at hele Forholdet ikke fuldt og endeligt skulde blive ordnet.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Naar man har levet saa mange Aar som jeg, oplever man jo undertiden lidt mærkelige Ting. Men det sker da ofte, at man, naar man er saa gammel, egentlig ikke forbavses alt for stærkt. I dette Tilfælde maa jeg dog sige, at min Forbavelse ikke er ganske ringe over den Stilling, den højtærede Minister indtager til hele denne Sag. Den højtærede Minister har vistnok selv en Følelse af, at der er noget mærkeligt ved den. Det er jo nemlig mærkeligt, at efter at der nu foreligger et Forslag, der giver en fuld og klar Afgørelse af hele Sagen, som den højtærede Minister netop indtrængende under Samraadet har opfordret Udvalget til at bestræbe sig for, i Modsætning til de Begrænsningsplaner, der vare oppe, saa anbefaler den højtærede Minister nu dog Begrænsningsplanen. Dette er jo ikke saa let at forstaa. Ganske vist er der i denne fulde og endelige Afgørelse af hele Forholdet, som det ene Mindretal foreslaar, en Afgørelse, hvorefter Udvidelsen foregaar mod Vest. Men om dette har den højtærede Minister ogsaa udtalt, at ihvorvel det selvfølgelig var ham langt kærere,